

ÚTERÝ. BUDÍM SE NAŠŤVANÁ. Jestli mám být upřímná, stává se mi to často, ale dnes je to horší než jindy. Zaprvé proto, že jsem se vzbudila sama, Johan odjel už potřetí tento měsíc do Londýna, a zadruhé proto, že je říjen a až skoro do devíti bude úplná tma. Neochotně vstanu z postele, stoupnu si na chvilku k oknu a dívám se ven na přístav. Ještě není ani sedm hodin, ale naproti zátoce se auta v pomalém pruhu sunou k dálnici. Voda v přístavu tlumeně odráží svit měsíce přes tenkou, tajuplnou vrstvu ledu. Dole už se moje dvě dcery začaly hádat. Podívám se na telefon, je plný zpráv a zmeškaných hovorů, ale na jejich vyřizování teď nemám energii. Díky všemu, co se děje, jsem minulý týden skoro nebyla v kanceláři, dnes ale půjdu.

Několikrát se přehnaně zhluboka nadechnu a dívám se upřeně na měsíc, který je stále vysoko na obloze. Prý máme věnovat pozornost přítomnému okamžiku, říká se. Pokoušela jsem se představit si Sandefjord v létě, kdy člověka opravdu těší stát u okna a pozorovat tichý, klidný přístav plný rekreačních lodí v jasném světle pozdního večera. Máme tady z celého Norska nejdelší sluneční svit, ale musím podotknout, že zimy jsou zde velmi vlhké a pochmurné. Podle předpovědi počasí nás dnes odpoledne čeká další prudký příval deště, zatím je ale chladno a jasno. Znovu se několikrát hluboce nadechnu a v duchu samu sebe připravuju na nastávající den. Nejspíš má každý někdy pocit, že svět je temné místo.

*

V mém světě jsou úterky příšerné. Hlavně teď, kdy se Marialuz rozhodla, že od nás odejde, ačkoliv jí ještě nevypršela smlouva, a já zůstala bez au pair. Těmhle lidem se jeden nikdy nezavděčí. Samotnou mě nijak netěší mít v domě cizí osobu, ale ještě méně mě těší vykonávat všechnu práci sama. Prostě se to nedá zvládnout. A především ne v úterý, kdy obě dcery mají po škole kroužky na opačné straně města. Nicoline má balet od pěti a Hermine plavání od šesti. A protože Nicoline končí v půl sedmé, musím ji ve městě vyzvednout a vrátit se s ní do bazénu, kde sedíme na ošklivých plastových židlích a pozorujeme malé děti až do čtvrt na osm, jak dovádějí ve vodě. Nicoline si celou půlhodinu stěžuje, že tam musí být, a nechá toho, jen když jí dovolím sledovat na svém telefonu videa o líčení na YouTube a koupím jí bonbony, což udělám. Samozřejmě.

Dnes jsem ještě víc podrážděná a vystresovaná než obvykle, protože v práci nejde vše úplně podle plánu. Kvůli klientům bych se přetrhla, někdy doslova, a oni si přesto stěžují. Angela Salomonsonová měla tu drzost mi dnes poslat e-mail, kde mi sděluje, že ručně vyrobené fialové polštáře ze surového hedvábí, které jsem pořídila v Lyonu, mají ve světle její zimní zahrady popelavou barvu a jestli jí můžu okamžitě zavolat, abychom celou situaci probraly. A takové věci musím jako interiérová stylistka v bohatém městě plném rozmazlených a znuděných manželek řešit. Někdy si myslím, že je vůbec zázrak, že pracuju, když vezmu v potaz, že mám dvě malé děti, můj muž často cestuje a nemám žádnou au pair. Nedělám to proto, že bych musela, vlastně mě to baví a já sama si potrpím na drahé věci. A navíc v mých kruzích se na takové, které nepracují, dívá spatra jako na líné ženy v domácnosti. Pokud tedy nepečete cupcakes, které

prodáváte z kuchyně, a nemáte o tom blog, což já nemám, protože nesnáším cupcakes a blogy.

Venku lije jako z konve, dívám se, jak déšť tvrdě dopadá na francouzská okna za bazénem, a napadne mě, že už si ani nevzpomínám, kdy naposledy nepršelo. Předpokládám, že říjen je takový na mnoha místech, ale zřejmě patřím k lidem, kteří jsou citliví na pochmurnou oblohu a vlhký vítr. Jsem ve znamení Býka a upřednostňuju být neustále obklopena příjemným prostředím.

Všimnu si malého chlapce, když se děti řadí u jednometrového skokanského prkna. Nejsem si ani jistá proč. Je výrazně menší než ostatní a pokožku má tmavě olivově hnědou a hebkou. Houpe se v kolenou, mne si paže, ale jeho tvář naprosto postrádá natěšený výraz, který mají ostatní děti, když čekají, až na ně přijde řada. Vypadá vyděšeně. Rozhlédnu se kolem sebe po rodičích, kteří také vyčkávají v zapařeném, přehřáté místnosti, a hledám někoho, kdo by k němu mohl patřit. Nepamutuju si, že bych ho tady někdy předtím viděla. Je tu obézní matka oplácané Sáry – vždy dělám všechno proto, abych se s ní nemusela bavit, slyšela jsem od několika lidí, že je jako klíště, a poslední, co potřebuju, je mít mezi mámami kamarádku, která na mně bude lpět. Je tady Emrikův táta, pohledný chlap, se kterým jsem kdysi chodila do školy, stal se z něj policista a já se na něj čas od času letmo podívám a pak rychle odvrátím zrak. Cítím, jak na mně teď ulpívají jeho oči, ale počkám o deset vteřin víc, než bych chtěla, a potom se naše pohledy setkají. Nepatrně se na něj usměju a on mi úsměv okamžitě vrátí jako vděčné štěně. V současné době jsem hodná holka, ačkoliv mě to stojí trochu přemáhání, byly však časy, kdy by se mi zatočila z téhle malé hry hlava, možná bych si rozepnula horní knoflík u blůzy a jazykem bych si smyslně přejela po rtech. Prohlédnu si další zbývající jedince, jestli náhodou nejsou chlapcovými rodiči, a teď už jízlivě ignoruju upřený pohled Emrikova otce.